

Terminal

La circ un accident banal/ un acrobat, un salt mortal/ și acrobatul nu s-a mai sculat. Limbajul rece, impersonal, fără nici un fel de umbră de remușcare pe care l-a abordat textul știrii despre sinuciderea lui Marin Mogoș mi-a resuscitat din adâncurile memoriei poemul lui Minulescu. Îmi amintesc fascinația cu care îl recitam în adolescență, încercînd să găsesc ceva dincolo de ritmul sacadat, mecanic, voit și căutat modernist al poetului, pe nedrept numit „al coafezelor”, pentru că nimeni nu s-a sinchisit să găsească o explicație pentru modernismul lui ne-înalt, ușor burghez, aproape *Biedermeier*. Am înțeles mai tîrziu că fascinația mea venea din suprapunerea oximoronică a ideii mele de poezie, pe care o asociazam în mod automat cu iambul lui Alecsandri sau Eminescu, și româna de reportaj a lui Minulescu. Acea română impersonală, ne-implicată am regăsit-o în știrea preluată de cîteva cotidiene mari de la aceeași agenție de presă și al cărei text s-au străduit să îl împodobească pe ici, pe colo pentru a ascunde faptul că nici măcar nu au trimis un reporter la fața locului.

Știrea cu pricina relatează că Marin Mogoș, apatrid de origine română, s-a spînzurat cu o sîrmă ghimpată de o țeavă în zona de tranzit a aeroportului Otopeni. Plecat din țara de baștină din 1990, Mogoș fusese repatriat din Germania în baza unui acord din 2001 și locuia de cinci ani cu familia (soție și trei copii) în zona de tranzit a Otopeniului. Pe motiv că refuzase să re-ceară cetățeania română, familia Mogoș nu a putut fi reprimată pe teritoriu românesc, deși fusese expulzată de autoritățile germane către cele române.

Povestea lui Marin Mogoș nu pare să-i intereseze prea mult pe oficialii români. Națiunile Unite nu au putut să îi ajute nici pe el și nici pe familia sa. Tribunalul de la Haga, unde Mogoș dăduse în judecată autoritățile de la București nu i-a dat nici el câștig de cauză. Mogoș a recurs la ultima soluție pe care o mai avea la dispoziție: sacrificarea propriei vieți pentru a trage un semnal de alarmă. Avocata familiei Mogoș crede că cineva trebuie să plătească pentru moartea lui. Din punctul meu de vedere, însă, Marin Mogoș s-a apînțurat nu pentru a forța autoritățile să găsească un țap ispășitor pentru tragedia vieții lui de imigrant perpetuu, ci pentru a ne transmite nouă un mesaj mult mai important. Acela că ideea că trăim într-o lume liberă, în care putem călători oriunde vrem, ne putem stabili oriunde vrem, putem munci unde ne e bine, nu e decît o iluzie.

Libertatea lumii noastre globale are un preț. E valabilă și ne este accesibilă numai dacă jucăm după reguli. Dacă ne luăm soarta în propriile mîini, sistemul va găsi o modalitate să ne lase ciungi. Ne va refuza cererile de rezidență, ne va forța să ne întoarcem în țara în care ne-am născut, chiar dacă acolo nu ne așteaptă decît moartea. Vremea refugiaților și a posibilității de a te transmuta acolo unde crezi că-ți va fi mai bine a luat sfîrșit. E adevărat că Marin Mogoș se putea întoarce în România. În fond și la urma urmei, ar fi putut, probabil, să ducă o viață decentă aici. A refuzat mai întîi speriat de perspectivă. Trăise deja 12 ani în Germania. Mai apoi, refuzul lui a devenit, probabil, unul de principiu. Odată intrat în țară nu ar mai fi putut s-o părăsească niciodată. Iar marii închisori numită România, el i-a preferat cămăruța de la Otopeni. Marin Mogoș n-a înțeles, însă, că în România, Germania sau oriunde aiurea în lume, nu sîntem decît niște triști Iona încercînd la infinit să scăpăm din peștele pe care Dumnezeu, în marea lui

blîndețe sau în marea lui cruzime, ni l-a pus la dispoziție ca să neucidă sau ca să ne salveze. Fie-ți țărîna ușoară, Marin Mogoș!

© 2007 George Șipoș